V SPOMIN PROFESORJU KARLU OŠTIRJU

Uredništvo revije *Linguistica* je namenilo XIII. letnik petinosemdesetletnici rojstva Karla Oštirja, profesorja primerjalnega jezikoslovja na ljubljanski univerzi do 1.1959, ki jo je ta praznoval 13. oktobra 1973. Na žalost je počasnost pri zbiranju gradiva kot tudi pri tisku prejšnje številke zakrivila, da je vmes posegla kruta usoda in ustavila življenjsko pot našega znamenitega slavljencega nekaj mesecev zatem, dne 27. decembra 1973. Tako smo bili, žal, prisiljeni zbrani material objaviti v obliki spominskega zbornika. Vsi sodelavci pričujočega letnika se dobro zavedamo, da s svojimi skromnimi prispevki častimo spomin znanstvenika, ki je bil naš dolgoletni učitelj, prijatelj in svetovalec ob mnogih težkih jezikoslovnih problemih in ki je s svojim delom povsem zaslužil pozornost vseh primerjalskih jezikoslovcev doma in po svetu, čeprav njegov originalni način predstavljanja jezikoslovnih rešitev ni bil vedno deležen popolnega priznanja.

Naj bralci iz domačih krajev ne zamerijo, da je zaglavje "Življenje in delo profesorja Karla Oštirja" pisano v nemščini. Za to odločitev je govorilo več razlogov, ne najmanj okoliščina, da je Oštir sam nemščino izbral za jezik velike večine svojih razprav, v glavnem pa ta, da le tako zmoremo spomniti ne samo našo jezikoslovno javnost - ta je, pa brez zamere, tako skromna in ima razumevanje navadno za čisto drugačne probleme, kot so tisti, ki so zanimali Oštirja - ampak tudi in predvsem inozemske jezikoslovce na to, da je v Ljubljani živel znanstvenik, ki je z izredno široko jezikoslovno in starinoslovno izobrazbo nekoč zajemal iz bogate zakladnice indoevropskih in alarodskih jezikov in zgradil veličastno stavbo alarodskega jezikoslovja, pri čemer se mu je posrečila velika množica genialnih kombinacij, za katere bi bil jezikoslovni svet oškodovan, če ne bi od časa do časa oživili spomin na Oštirjevo zakladnico idej in kombinacij. Delo

Oštirja je v tem letniku predstavljeno samo silno rudimentarno, saj bi za študij vseh njegovih zamisli še tako verziran jezikoslovec potreboval več let, za njihovo predstavitev v preprostejši obliki pa več debelih zvezkov. Upati pa je, da se bo v bližnji prihodnosti ponudila še kaka ugodnejša priložnost.

Jasno je, da samo podroben študij alarodskih jezikov, tako kot to danes dela J. Hubschmid v Švici, more privedi do resnično trdnih dokazov za obstoj te jezikovne skupine in do rekonstrukcije njenega besednega zaklada in slovnice. Nedvoumno pa je, da bo šele prihodnost pokazala tudi na pravo vrednost Oštirjevih zamisli na tem področju; toda tudi če bi na vsakih 100 Oštirjevih etimologij samo ena doživela dokončno priznanje, bi bil to že velikanski uspeh: tako ogromna je namreč množica njegovih kombinacij.

Nam mlajšim, njegovim učencem in naslednikom, pa bo delo profesorja Oštirja — ob vseh potrebnih korekturah — zgled, kako naj znanstvenik celo življenje išče resnico, pa naj pri tem drugiči rečejo kar hočejo...

Slava njegovemu spominu!

Bojan Čop